

Alkorytmi

1/99

Tietotekniikan talo
Industriaalimusiikki

Syötän tekstiä taitto-ohjelmaan tutun lehden tiimoilta jälleen kerran. Olen epäuskoinen ja hämilläni. Minun ei pitänyt enää olla tässä tilanteessa, avaamassa ikkunaa mieleeni, kirjoittamassa pääkirjoitusta kellon tikittäessä väijäämättömästi eteenpäin ja univelan painaessa silmiä kiinni.

Olen tullut siihen johtopäätökseen, että olen kai liian heikko päästämään Alkorytmiä vapaaseen pudotukseen. Se olisi teko, jota sekä lehti että kilta kaipaivat. Mutta rohkeiden tekojen sijaan minä pelkään menettäväni kauan ja hartaasti vaalimani rakkaani ja jätän toimimatta.

Odotan, kuten tarinoiden neidot, ritari pelotonta, joka karauttaisi ratsullaan paikalle ja ratkaisisi kaikki ongelmat. Valitettavasti odotukseni lienee turha ja siksi minun tulisi karaistua toimimaan. Ehkäpä keräilen vielä hetken rohkeuden positiivista energiaa ja sitten pystyn tekemään tyyliäkin päätöksiä minulle tärkeiden asioiden suhteen. Aika näyttää.

Mutta sillä välin kun keräilen itseäni, Alkorytmi porskuttaa eteenpäin. Tuleen ei saa jäädä makamaan, Vaasan veri ei vapise ja sitä rataa. Täytyy pyrkiä koko ajan kohti uusia voittoja. Tulevaisuus on suuntamme ja menneisyys korkeintaan paino-lastimme.

Jotta voisimme parhaiten ennustaa tulevaisuutta, niin sitä kannattaa olla itse tekemässä. Mikään ei ole tulevaisuuden tekemiselle otollisempi paikka kuin Otaniemi. Erityisesti tietoteknikoille, kun meitä on siunattu uudella, hienolla ja futuristisella talolla, jossa vuotaa katto. Otaniemeen on viime vuosina nousut ja tulee vielä useina tulevina vuosina nousemaan suuria teräsbetonikolosseja, joiden kammioissa nykyajan munkit, tiedemiehet, johtavat tutkimuksellaan ihmiskuntaa kohti parempaa maailmaa.

Mikä on parempi maailma? Kuka määrittelee paremmuuden? Jos humanisteja on uskominen, niin tärkeintä lienee ihmisen kehittyminen paremmaksi. Jos rahaa on uskominen, niin tärkeintä on jatkuva kasvu, jolla taataan kaikki muu. Jos pientä ihmistä on uskominen, niin tärkeintä lienee mukava sänky ja pari ystävällistä sanaa.

Noista kolmesta, sinänsä osittain ristiriitaisesta päämäärästä nykyinen ihmiskunta tuntuu puskevan kohti rahan määrittelemää maailmaa. Koska raha maailmaa pyörittää ja niin edelleen. Mutta jos rupeaa miettimään rahaa, osakkeita, sopimuksia, optioita, futuureja ja tietoa konkreettisina asioina eli papereina, bitteinä tai kädenpuristuksina, niin huomaa niiden olevan selviytymisen kannalta sangen turhia.

Tällainen nihilistinen asenne johtaa helposti myös siihen, että tulee lynkanneeksi myös humanit tavoitteet. Kun ihmiskunnan historiaa katsoo taaksepäin, niin humanisuus on poikkeus, joka vahvistaa epähumaanin säännön. Ja kun meillä insinöörinaluilla puhuu yleensä järki tunteen sijasta, paitsi jos olemme nauttineet miestä vahvempia, niin tämäkin tulevaisuus näyttää epäilyttävältä.

Itse olen tullut pitkän aikaa sitten tulokseen, että melkein kaikki muut asiat muuttuvat turhiksi, jos niitä vertaa huolivapaaseen, pehmeään sänkyyn. Tässä sängyssä kelpaisi köllötellä ja odotella niitä ystävällisiä sanoja.

Mutta ei kaunis tulevaisuus tule ainakaan vielä. Pehmeä sänky odottaa tosin vieressä, mutta lehti on tekemättä ja ennen sen valmistumista – jos sittenkään – tuskin kuulen asian tiimoilta ystävällistä sanaa. Surullista, eikö totta?

Janne Kalliola

Alkorytmi, Tietokillan lehti. Ilmestyy 4-6 kertaa vuodessa.

Päätoimittaja

Janne Kalliola

Jutut

Juha Autero

Janne Kalliola

Katja Kuusikumpu

Ville Likitalo

Jukka Parviainen

Lauri Pesonen

Liina Poropudas

Laura Snellman-Junna

Satu Virtanen

Ulkoasu

Janne Kalliola

Katja Kuusikumpu

Valokuvat

Lauri Pesonen

Skannaus

Katja Kuusikumpu

Grafiikka

Janne Kalliola

Verkkokuvat

www.ericsson.com

www.everycd.com

www.lasipalatsi.fi

www.nokia.com

www.pSION.com

www.tky.but.fi/~speksi/

Painopaikka

Libella

Painos

300

Pääkirjoitus	2
Kalliola löysi itsensä tutulta paikalta ja pohtii syitä moiseen. Voisimme epäillä, että tapaus tulee vielä toistumaan.	
Sisällysluettelo	3
Luet sitä juuri.	
Esipuhe	3
Lyhyt johdatus tämän numeron sisältöön.	
Kiltatyttö	3
Tällä kertaa kiltatyttönä industriaalin kansikuvatyttö.	
Industriaali	4
Alkorytmi tutustuttaa lukijansa hämmennystä herättävään musiikin muotoon, jota kukaan ei osaa kuvailla sanoin, mutta josta jokaisella on vankka mielipide. Tai on ainakin ennen musiikin kuuntelua... Lue, kuinka asenteet kääntyivät tai vahvistuivat, kun toimituskunta kuunteli hassua musiikkia.	
Kilkettä olla pitää	8
Kaikilla nuorilla tulevaisuuden tekijöillä tulee olla mitä useampia pieniä laitteita, jotka piippaavat, pitävät huolta pienestä ihmisestä ja takaavat, että hänet saadaan kiinni riippumatta ajasta ja paikasta. Kun molemmat voivat olla rahaa. Laitteiden ihastuttavaan ja vihastuttavaan maailmaan meidät syöksee kaikkeen pieneen roinaan ihastunut päätoimittajamme Kalliola.	
Tik-talo	10
Ihastusta ja vihastusta herättänyt tietotekniikan talo nyt Alkorytmin synnissä. Jukka Parviainen kävi haastattelemassa talon arkkitehtia, Juhani Maunulaa arkkitehtitoimisto Brunow & Maunulasta. Minkälainen mies on talon takana, mitä hän ajattelee arkkitehtuurista ja miksi talot ovat sellaisia kuin ovat?	
Natiivit puhuvat	12
Mitä mieltä tietotekniikan talosta ovat natiivit eli talon käyttäjät? Alkorytmi, Katja Kuusikummun toimesta, otti tehtäväkseen ottaa selvää ja haastatelle joitakin talossa (puoli)vakituisesti työtä tekeviä ihmisiä. Lue, mitä sanottavaa asukkailla on talon puolesta ja sitä vastaan. Oletko samaa mieltä, vai joudutko korottamaan äänesi pienen ihmisen puolesta?	
Terästä ja betonia	14
Teräs ja betoni ovat modernille arkkitehdille kuin kromi ja nahka cyberpunkkarille. Mutta mitä mietteitä teräs ja betoni herättävät tavallisessa kaduntallaajassa? Tulisiko talon herättää tunteita ja kuinka se pystyy liikuttamaan kaiken kokenutta nykyihmistä? Näitä asioita ja monia muita pohtii Janne Kalliola.	
Kaikki tiet vievät Lasipalatsiin	16
Helsingin keskustasta löytyy yksi maamme tyyli-putaaimmista funkkisrakennuksista, Lasipalatsi. Mikä on talon historia ja kuinka sen suunnittelun aikana ihailtiin tulevaisuutta? Juha Autero pureutuu talon menneisyyteen, nykyisyyttä unohtamatta.	
Hautausmaalta...	
Teekkarispeksi 1999: FrankEinstein	18
Jokavuotinen perinne Teekkarispeksi on ja voi. Mikä on tämän vuoden ratkiriemukas spektaakkeli, mistä se kertoo ja kerkä ovat sen tehneet? Alkorytmin toimitusta on enemmän ja vähemmän kiinteästi mukana speksin arkisessa aherruksessa, joten saamme kurkistuksia myös kulissien taakse.	

Alkorytmi tutustuttaa tällä kertaa kiltalaiset teolliseen tulevaisuuteen, johon kuuluvat olennaisena osana metallipinnat, sähköiset vimpaimet ja tekniikan ihannointi. Tulevaisuutta on ikävä tehdä elottoman ja flegmaattisen oloisissa rakennuksissa, joten pureudumme voimakkaasti Suomen suurimman tulevaisuuskoneen, Otaniemen futuristisiin rakennuksiin.

Pientä ihmistä ei sovi kuitenkaan unohtaa kaiken tiimellyksen keskellä ja siksi hänelle tulee tarjota turvaa, viihdettä ja unohdusta hektisen elämän suvantovaiheisiin. Alkorytmi tutustuttaa lukijoihinsa uusimpiin vimpaimiin ja vatkaimeihin, joilla jokainen voi olla yhtä aikaa sekä tavoitettavissa että kaukana poissa. Jos ei fyysisesti, niin sitten ainakin henkisesti.

Kulttuuria ei ole syytä koskaan unohtaa, koska ilman sitä tekniikka on kylmää ja ankeaa. Siksi päporaudummekin erityisesti äänimaailmoihin ja esittelemme tulevaisuuden teon taustamusiikiksi sopivan musiikin lajin, industriaalin. Suuri raati on ruotinnut muutamia aiheen ympärillä pyöriviä yhtyeitä ja kappaleita, tarjoten rivikillistille helpon mahdollisuuden sukeltaa mukaan tähän kiehtovaan musiikkimaailmaan.

Myös teekkarit osaavat tehdä kulttuuria ja sen todisti tänäkin vuonna Speksi, jossa oli mukana näyttelemässä myös Alkorytmin toimituskuntaa. Joten juttuhan siitä tuli kirjoittaa.

Toimitus

Hebkeä kiltatyttömme rentoutuu kauniin maiseman ääressä.

Maaliskuinen lauantai-ilta erään Innopolissa sijaitsevan yrityksen tiloissa. Erästä työhuoneesta kantautuu käytävää pitkin erikoinen möyökkä. Raskasta konemusiikkia, johon sekoittuu kitaroiden räminää ja säröä. Laulaja kertoo angstista asiaansa paatoksella, maalaillen tummia sävyjä kuulijalle. Asiaan vihkiytymätön voisi pitää musiikkia teknona, metallina tai jopa poppina. Tilanteesta ja kappaleesta riippuen. Mutta todellinen harrastaja tunnistaa musiikin industriaaliksi ja tilanteen tasalla oleva kiltalainen voi arvata myös kuulijakunnan.

Industriaalia on hyvin vaikea määrittellä. Useita hyvin erilaisia bändejä niputetaan yhteen moisella käsitteellä. Yksinkertaisimmillaan voisi sanoa, että musiikki on teknon ja metallin välimuoto, mutta yleensä industriaalista löytyy myös paljon ambient-vaikutteita, kilinää ja kolinaa. Musiikki on harvoin selkeälinjaista ja soljuvaa, siihen sekoittuu tavalla tai toisella hälinää, joka ainakin allekirjoittaneen mielestä on se industriaalin 'jokin'.

Jotta tietokilतालaiset eivät jäisi paitsi tästä hienosta taidemuodosta, niin Alkorytmi esittelee teeman ympärillä pyöriviä yhtyeitä ja arvostelee suuren raadin voimin erilaisia industriaalikappaleita.

Arvostelussa esitetyt kappaleet ovat allekirjoittaneen valintoja ja siksi täysin subjektiivisella maulla valittuja. Kappaleista kuitenkin mielestäni huokuu tai siihen kiteytyy levy tai jopa yhtyeen koko tuotanto.

Arvostelu suoritettiin jakamalla kappaleet kaikille raatilaisille MP3:na ja jokainen raatilainen kuunteli kappaleet samassa järjestyksessä haluamassaan paikassa ja omilla laitteilla. Arvosanat eivät siis ole vertailukelpoisia kappaleittain vaan arvostelijoitain. Arvosteluasteikko oli nollasta viiteen.

Laibach

Slovenialaista Laibachia kutsutaan – kuten useaa muutakin yhtyettä – industriaalin ensi-airueeksi. Kieltämättä yhtyeen musiikissa onkin tiettyä voimaa ja mahtipontisuutta yhdistettynä erikoisiin sävelkulkuihin.

Trans-National, Opus Dei

Opus Dei on alkuaikojen Laibachia, julkaistu alunperin vuonna 1984. Levy on hyvin wagneriaaninen, mahtipontinen ja sotilaallinen. Arvosteltavaksi

kappaleeksi poimittiin *Trans-National*.

Katja Kuusikumpu: Yrittää olla jylhä, tekoitaiteelliset sinfoniaelkkeet. Kuuntelee enemmän kuin selkäänsä ottaa. **

Ville Likitalo: Kokonaisuus ei oikein vaikuttanut arvostelijaan mutta rytmistä irtosi positiivisia fiiliksiä. ***

Lauri Pesonen: Massiivinen kappale. Intro toi mieleen lähinnä marssimussikin. Intron jälkeen tuli vahva mielikuva sinfoniaorkesterista. Tämä kappale vaatii aetakseen useamman kuuntelukerran, ensimmäinen kerta ei oikein sävyttänyt vielä. *

Liina Poropudas: Tää olisi varmaan omiaan silloin, kun matikankokeeseen lukeminen ei suju ollenkaan. **

Laura Snellman-Junna: Hauska äänimaailma, tuli mieleen 30-luvun sci-fi-kirjallisuuden robotit. **

Keskivertoarvosana **.

KMFDM

KMFDM:n (Kein Mehrheit für die Mitleid – ei armoa enemmistölle) ura alkoi erästä taidenäyttelystä Pariisissa vuonna 1984. Useiden mutkien jälkeen yhtye on lopulta kotiutunut Yhdysvaltoihin ja tuottanut kaikkiaan yhdeksän albumia. Yhtye hajosi tammi-kuussa, mutta heiltä on tulossa vielä yksi levy, *Adios*, huhtikuun aikana. KMFDM:n perustaja Sascha Konietzko on yhdessä Tim Skoldin kanssa perustamassa uutta yhtyettä MDFMK.

KMFDM:n musiikkia voisi kuvata sanahirviöllä ultra-heavy-beat, joka kertoo paljon heidän musiikistaan, mutta jättää silti tarpeeksi liikkumavaraa erilaisille kokeiluille. KMFDM on tämän artikkelin bändeistä ehkä helpoiten sulateltavaa ja siksi paras tapa tutustua industriaalin maailmaan. KMFDM on myös verkossa: www.kmfdm.net ja www.mdfmk.net.

Zip, Agogo

Viime vuonna julkaistu *Agogo* on kokoelma, johon on kerätty pitkin matkaa julkaistujen singlejen b-puolia. Levy ei ole helpoin tapa aloittaa tutustuminen KMFDM:n musiikkiin, mutta koska levyllä sattuu olemaan yksi vuonna 1985 julkistettu kappale, *Zip*, niin se antaa mukavasti kuvaa yhtyeen lähtökohdista.

KK: Hieman avantgardistinen, johtuen ilmeisesti rahan puutteesta. Löysä laulu häiritsee, tulee mielikuva jännittämisestä. ***

VL: Arvostelijan makuun liian rauhaton kokonaisuus sisälsi kuitenkin 'sitä jotain', mistä kaksi tähteä. **

LPe: Minimalistinen kappale, jossa pelatetaan lähinnä tyypillisillä 'industriaalirumuilla'. Muita instrumenttejäkin käytetään enemmänkin rytmin korostamiseen kuin melodian luomiseen. Nerokas kappale. Toistuvat lyriikatkaan eivät ala kyllästyttämään vrt. europoppi. ****

LPo: Ennakkoluuloni murskaantuivat. Tämähän oli varsin kuuntelukelpoinen, (joskin paikoin hieman yksitoikkoinen.) ***

LSJ: Asennetta, mutta siihen se sitten jäikin. **
Keskivertoarvosana **,8.

Juke Joint Jezebel, Nihil

Nihil on suuri hyppy Agogon Zipista, sillä se on julkaistu vuonna 1995 ja on siis varsin tuoretta KMFDM:ää. Aiempien levyjen kitaravoittoisuus on alkanut väistyä ja tilalle on tullut yhä selkeämmin erilaiset konesekvenssit.

KK: Perus-KMFDM. Eksoottinen kuoroidea ansaitsee kiitosta. ****

VL: Edellisiin nähden selvästi helpommin hahmotettava kokonaisuus tempaisi heti arvostelijan mukaansa. *****

LPe: Tämä on jo enemmän perus-industriaalia. Läpi koko kappaleen kannatetaan melodiaa sähkökitaralla. Mukaan tuodaan useita muita instrumentteja chroukseen ja filleihin. Naisvokalisti piristää kummasti chorusta kahden mataläänisen körrin jälkeen. Kertosäe onnistuu kuitenkin pilaamaan muuten hyvän kappaleen minun kohdallani. **

LPo: Paikoitellen tää toi mun mieleen (??) naistenleffat, joissa selviydytään avioeroista tahi vaihtoehtoisesti KappAhlin mainokset. Urgh. *

LSJ: Gospel-kuoro tosi jees, riittävästi menoa. ***

Keskivertoarvosana ***,8.

Dogma, Xtort

Vuonna 1996 julkaistu *Xtort* on aiempia levyjä kanta-aottavampi ja arvosteltu kappale on sanoituksettaan tylyimmistä päästä.

KK: Sanoitukset ovat kullanarvoiset. Koko kappale

on erittäin nautittava; laulajan ääni on mallia 'to die for'. Mikä asenne... hyvä white noise -tausta. *****

VL: Puhutut kohdat voisi korvata reilusti ranskasti soivalla musiikilla, mitä myös löytyi kappaleesta. Tämän jälkeen olisin voinut vaikka pitää kappaleesta. *

LPe: Loistava kappale! Lyriikoiden kynisyys nostaa hymyn huulille joka ainut kerta. Lyriikat nostetaan periaatteessa musiikin yläpuolelle, mutta musiikki antaa kyllä oman tukensa lyriikoille ja potkivat kuulijaa sopivissa kohdissa hereille. *****

LPo: Liian hidasta. Mutten mä tän takia nyt radiotakaan sulkis. **

LSJ: Vähintään riittävästi asennetta. ****
Keskivertoarvosana ***,2.

Anarchy, Symbols

Vuonna 1997 julkaistua *Symbolsia* pidetään yleisesti parhaana KMFDM:n levyinä. Levy on sanomaltaan edellistä rennompimpi ja humoristisempi. Musiikki on itsessään kehittynyt yhä enemmän konevoittoiseksi.

KK: Ns. asennebiisi. Takuuvarmaa KMFDM:ää; mainio sävelkuvio, tarttuva kerto. Ja asenne taas, hyvä laulaja. Tätä tulee hyräiltyä suihkussakin. Toisin kuin useat KMFDM:n kappaleet, tämä menee suoraan asiaan. *****

VL: Joskus kun vielä jaksaisi leikata lyhyen alun pois tästä kappaleesta. Muuten koko ajan 'reilua' musiikkia jota tekisi mieli luukuttaa ja lujaa, erinomainen kappale. *****

LPe: Tässä kappaleessa palataan taas takaisin perinteisenpään industriaaliin. Paino on pitkälti laulussa, joka ajetaan efektilaitteen läpi ja melodiaa kannatetaan sähkökitaralla. Välillä mukaan lisätään narinaa ja piipitystä filleihin. Rytmii luodaan taas perinteiseen industriaaliteemään terävillä rummuilla ja muulla paukkeella. Perus KMFDM:ää kuuntelee ihan mielellään. ****

LPo: Ihan liian pitkä, ja kaiken lisäksi alku sai mut vakuuttuneeksi siitä, että käyttämäni kaiuttimet olivat aivan entiset. Mutta olihan se noin muuten ihan... herttainen? **

LSJ: Tehokas, kauniit kitarat. ****
Keskivertoarvosana ***,2.

Numb

Kanadalainen Numb on ehtinyt tuottaa uransa aikana kuusi albumia, joista kaksi on nyt syynissä. Numbin musiikki on raaempaa ja hälyäänisempää kuin kahden edellisen yhtyeen. Siksi sen sulatteluun kannattaa varata aikaa. Yhtyeen kappaleet vaihtelevat ambient-tyylisistä äänimaisemista nopeabiittiseen tanssimusiikkiin. Kaikkea leimaa kuitenkin tietty raskashenkisyys ja angstisuus.

Ratblast, Wasted Sky

Perus-Numbia vuodelta 1995, angstista laulua, erikoisia sävelkulkuja ja hienoa äänimaisemaa.

KK: Hieman tasapaksu ja genrelle tyypillistä perusmelua. Standardibiisi. ***

VL: Selvästi vähemmän kitaravetoinen ääni ei tällä kertaa ollut arvostelijan mieleen, äänessä ei ollut kantavaa voimaa. **

LPe: Numb eroaa kahdesta edellisestä yhtyeestä ehkä pykälää rankemmalla musiikilla. Mukana on erilaista narinaa ja suhinaa, jotka puuttuivat edellisistä kappaleista. Numb:n laulukin korostetaan KMFDM:ää enemmän efektilaitteilla ja laulu on 'käheämpää'. Agressiivista musiikkia, joka vaatii hieman totuttelua, mutta sen jälkeen antaa paljon. ****

LPo: Karmiva. *

LSJ: Vähän turhan raaka, muuten OK. ***

Keskivertoarvosana **,6.

No Time, Blood Meridian

Vuonna 1997 julkaistu *Blood Meridian* on vaikea levy. Levy sätkii valheellisen rauhattomasti tunnelmasta toiseen, mutta avautuu kuuntelun myötä. Nyt poimittu kappale, *No Time*, kuvastaa hyvin levyn tansittavampaa puolta.

KK: Jo melkein tanssittava biitti, alun apokalyptinen tunnelma mainio. Äänivallimuraa, niinkuin suurin osa *Blood Meridianista*. Enemmän persoonaa kuin edellisessä (olisin valinnut tosin *Respect*-biisin levyltä *Language of Silence*). *****

VL: Äänessä enemmän tukevuutta kuin edellisessä ja kappalekin on tällä kertaa enemmän arvostelijan mieleen. ***

LPe: Kappale on nopeampi kuin muut. Mukana on paljon piipitystä ja pauketta. Mukaan tuodaan paljon eri instrumentteja kappaleen edetessä ja tyyli vaihtuu useampaan otteeseen kappaleen aikana. Lähinnä vain rummut pitävät kappaletta koossa,

mikä kuitenkin toimii hyvin. Laulu on jälleen ajettu efektilaitteen läpi ja on koko matkan rankkaa. Väliä päädytään jopa huutamisen puolelle. ****

LPo: Periaatteellisista syistä kieltäydyn ymmärtämästä yli 6 minuutin pituisia biisejä, paitsi äärimmäisissä poikkeustapauksissa. -

LSJ: Riittävä BPM, tällä jaksaisi aamuun asti. *****

Keskivertoarvosana ***,4.

Rammstein

Entisestä Itä-Saksasta lähtenyt Rammstein on ehtinyt tuottaa uransa aikana vasta kaksi levyä. Yhtyeen musiikkia voisi paremminkin kuvata teknohtavaksi metalliksi kuin industriaa-

liksi, mutta etenkin ensimmäisellä levyllä on huomattavasti industriaalivaikutteita. Mikäli pidät metallimusiikista, niin Rammstein on mukava tapa tutustua konemusiikkiin. Rammstein löytyy myös verkosta, www.rammstein.de.

Rammstein, Herzeleid

Vuonna 1996 julkaistu Rammsteinin ensimmäinen levy on yhtyeen myöhempään tuotokseen verrattuna puhtaampaa konemetallia. Arvostelussa oleva kappale on levyn viimeinen ja niittaa levyn tunnelman kuulijaan.

KK: 90-luvun parannettu painos Laibachista: ei niin naurettava, raskaampi, ei niin tekotaiteellinen tai -jylhä. Ei lemparibiisejäni, hieman naurettava. **

VL: Kitaravetoinen tukeva ääni upposi arvostelijaan vaikka kappale olikin rytmiltään vähän hidas. ***

LPe: Rammstein menee enemmänkin hevirockin puolelle. Kappaleet perustuvat lähinnä kitarasoundille ja rum-

Rammsteinin lavashow vaubdissa.

muille. Syntetisaattoreita käytetään, mutta vain paikoitellen ja pikemminkin mausteena kuin kappaleen kantavana elementtinä päinvastoin

kuin edellisissä kappaleissa. Tasasta vääntöä läpi koko kappaleen ilman turhia krumeluureja. **

LPo: Vastaa täydellisesti mielikuvaani saksalaisesta musiikista. Masentavaa. *

LSJ: Turhan metallihtavaa. *

Keskivertoarvosana *,8.

David Bowie

Moni voisi ajatella, että David Bowie ja industriaali ovat toistensa vastakohtat. Mutta Bowie – tuo rockin kameleontti – on kokeillut levyllään *1. Outside* paljon industriaalien elementtejä. Bowien löytää verkosta www.davidbowie.com.

Hallo Spaceboy, 1. Outside

Levyn musiikki on kevyempää kuin muiden esiteltyjen yhtyeiden, mutta sävelkulultaan rikasta ja välillä hyvinkin hälyäänistä. Levy vaihtelee tunnelmasta toiseen ja on välillä sangen erikoisen.

Valittu kappale on yksi levyn selkeimmistä.

KK: Melkein ainoita Bowien biisejä joita siedän. Epäsointuinen laulu häiritsee, biitti hieman yksitoikkoinen. Sanoitukset originellejä, hyvin bowiemainen laulu. Valitsen kuitenkin KMFDM:n ja Numbin, kiitos. ***

VL: David Bowien muihin nähden ehkä hieman kevyemmästä tuotannosta oli helppo pitää. Paikoitellen alkoi hieman tylsistyttämään, mutta kuitenkin helppoa kuunneltavaa. ****

LPe: Bowie erottuu edellisistä kirkkaiden laulullaan. Laulu on puhdasta ja kirkasta ilman efektejä. Vaikka kappale sisältää kaikki industriaalien elementit (voimakkaat rummut, erilaiset piipitykset ja narinat jne., sähkökitarasoundin jne.) en oikein miellä kappaletta industriaaliksi, mikä varmasti johtuu pitkälti juuri puhtaasta laulusta. Satunnainen pianon pimputus ei myöskään oikein istu genreen. Siitä huolimatta hyvä kappale ;) ***

LPo: Jotenkin kylmän olonen... brrr. *

LSJ: Tasapainoinen, kaunis kokonaisuus. *****

Keskivertoarvosana ***,2.

Loppukaneetti

Kuuntelutestin ylivoimainen voittaja oli yli neljällä tähdellä KMFDM:n *Anarchy*. Biisi oli kaikkien testaajien mieleen. Eniten mielipiteitä jakoivat Numbin kappaleet, joille osa testiryhmästä antoi täysiä pisteitä, toisten tyytyessä antamaan tylyn viivan. Hännänhuipuksi jäi Rammstein, jonka metallihtava sävy ja yksinkertaisemmat sävelkuviot ei selvästikään iskeneet testiryhmään.

Mikäli mielenkiinto tätä uljasta musiikin lajia kohtaan heräsi, niin kannattaa suunnistaa pikapikaa esimerkiksi Spinefarmiin (www.spinefarm.fi) Tapiolassa tai keskustassa Subsideen (Fredrikinkatu 38, www.subside.fi) tai SpineCenteriin (Fredrikinkatu 71). Osa esitellyistä levyistä on valitettavasti myyty loppuun, myös kustantajalta, ja osaa ei saa Suomesta. Tai jos saa, niin löytäjä kertokoon minullekin.

Verkkolevykaupoista kumpikaan suomalainen vaihtoehto ei sisällä juurikaan tällaista musiikkia, mutta esimerkiksi Amazonista löytyy kaikkea. Verkkolevykaupoissa voi myös kuunnella kappaleita, vaikka valittuihin kappalepätkiin kannattaa suhtautua hieman varauksella. Erityisenä hankaluutena amerikkalaisten kanssa touhutessa on luottokorttien ja tullin kanssa pelaaminen. Varsinkin, kun tullin toiminta on melkoista arpa peliä.

Muuta musiikkia

Tämä artikkeli on pelkästään pintaraapaisu industriaalien koko kirjoon. Jo pelkästään toimituskunnan kokoelmista olisi löytynyt useita sopivia levyjä ja yhtyeitä arvosteltavaksi, esimerkiksi *Front 242* tai *Curve*, mutta jotenkin kappaleiden määrää oli rajattava.

Toimituksen kokoelmien lisäksi maailma on täynnä industriaalia tai sen sivujuonteita soittavaa bändiä, esimerkiksi KMFDM:n verkkosivujen (www.kmfdm.net) suojista löytyy viiden eri bändin levytyksiä.

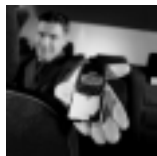
Jos siis tunnet jotakin jääneen uupumaan, niin älä turhaan ihmettele tunteitasi. Meistä tuntuu ihan samalta.

Janne Kalliola

Arvostelijoina

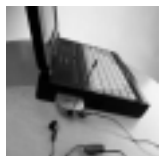
Katja Kuusikumpu, Ville Likitalo, Lauri Pesonen,
Liina Poropudas, Laura Snellman-Junna

Istun täydessä bussissa parhaaseen ruuhka-aikaan ja yritän keskittää ajatukseni muualle takana kälättävien tätien keskustelusta, kun kuulen euforiaa aiheuttavan äänen. Joku soittaa Wilhelm Tellin alkusoittoa, joku voi siis soittaa minulle! Kaivelen taskujani hektisenä ja sitten kohtaan suunnattoman pettymyksen. Joku toinen on kaivanut puhelimensa esiin ja saanut musiikin katkeamaan painamalla vihreää luuria. Kone ei tällä kertaa halunnut puhua minulle.

Olen siis, kuten yllä voi havaita, rakastunut sydämiäni myöten pieniin laitteisiin, jotka pitävät yllä elämäni eri kehiä. Milloin puhun kännykkääni bisnestä, milloin henkilökohtaista, mutta aina puhun kännykälleni. Pienelle laitteelle, joka pitää minut yhteydessä muuhun ihmiskuntaan, vaikka useita samaisten ihmiskunnan edustajia istuisi vieressäni. Mutta eihän vieraalle ihmiselle voi ruveta puhumaan, eihän?

Henkilökohtaisia asioitani hoitaa unohtamaton sihteeriini, 3Com:n Palm, joka muistuttaa minua

mukavista ja ikävistä asioista yhtä kylmän viileästi. Se pitää sisällään kaikkea pientä ja suurempaa, asioita joita en koskaan luullut tarvitsevani kantaa mukana koko aikaa, ennenkuin törmäsin tähän laitteeseen.

Tarve ja sen täyttö

Ennen vanhaan ihmiset eivät tarvinneet kännyköitä. Puhelimen leviämisestääkään ei ole pitkää aikaa. Kuka olisi osannut unelmoida vuosikymmeniä sitten, että ihminen kantaa mukanaan elektronista muistikirjaa ja puhuu pieneen kapulaan. Ja toinen ihminen pystyy kuulemaan ilman mitään piuhuja, lankoja tai aivot käreäyttäviä lähetystehoja.

On huvittavaa, että olen alkanut joskus vihata kännykkääni, kun se ei ole älynnyt lakata soimasta, vaikka kuinka olisin halunnut. Palminkin antaa minulle huonoja uutisia, kertoo tekemättömistä töistä ja saa minut ahdistumaan. Tämän ikävän seikan ratkaisin tosin lopettamalla To Do Listin käytön.

Ennen vanhaan ei ollut suurtakaan tarvetta moiselle laitteelle. Markkinamiehet, suunnittelijat ja muut ketkut ovat tehneet meille ikävän tempun ja luoneet mokomille vehkeille tarpeen. Ei ennen ollut kiire erityisesti minnekään, kun ei missään

ollut sen kummempaa kuin muuallakaan. Tekniikka kehittyi pikkuhiljaa, ihmiset jalostivat omaisuuttaan ja vaurastuivat. Pikkuhiljaa tehtävää alkoi olla yhteiskunnassa niin paljon, ettei yksi henkilö pystynyt sitä millään hallitsemaan.

Tästä kehitys on vain laukannut yhä kiihtyväm-pää tahtia kohti auringonlaskua ja saanut aikaiseksi sen, että nykyään kukaan ei hallitse edes omaa alansa kohtalaisesti. Tämän takia meidän tulee verkotua, olla jatkuvasti kosketuksissa, olla unohtamatta asioita, pystyä repeämään viiteen suuntaan yhtäaikaan ja olla jotakin mieltä kaikesta. Phuuh!

Ratkaisuksi on sorvattu mitä milloinkin, mutta todelliset voittajat tässä oravanpyörässä ovat olleet pienet laitteet, joilla voidaan helposti olla kytkeytyneenä verkostoon tai hakeutua omaan rauhaan. Olenkin jakanut nämä ihmelaitteet muutamaan kategoriaan niiden yhteiskuntaan kytkeymistason mukaan.

Kytkejät

Ensimmäisen kategorian laitteista muodostavat kytkejät, joiden avulla ihminen voi olla kytkeytynyt verkkoon missä vain, milloin vain. Kaikkien huulilla pyörii ensimmäisenä tietenkin sana "kännykkä", joka lienee vastaus kaikkeen. Varsinkin, jos on uskominen alan jättiläisiin, Nokiaan tai Ericssoniin. Puhumattakaan, kun kolmannen sukupolven multimedia-kännykät lasketaan irti tavallisen kansan joukkoon.

Kännyköiden lisäksi listaan voidaan lisätä nykyiset yhä pienenevät tietokoneet, jotka tulee kytkeä Internetiin, jotta niistä olisi edes jotakin hyötyä. Sillä kuka viitsii naputtaa niin pientä näppäimistöä nakkisormillaan, jollei laitteesta pääse verkkojen verkkoon surffamaan tiedon valtatiellä? Ja mikäpä on surffatessa, kun laitteen paino alkaa olla siedettävä ja koko saatu

puristettua A4:ää pienemmäksi. Nykyään myös laitteiden tyylikkyys alkaa olla jo siedettävissä kantimissa. Enää ei tarvitse hävetä oman kannettavansa rumuutta, kun tylsän harmaan

laatikon sijasta nostaakin harjattuun titaanin pakatun tehomylllyn lentokoneen tai junan pöydälle ja alkaa pelaamaan pasianssia. Sillä joku tarkoitusahan näilläkin vehkeillä on oltava.

Järjestelijät

Kun oma aivokapasiteettimme ei enää riitä, niin sitä täytyy jatkaa konevoimalla. Heittäkäämme muistikirjalla ja almanakalla vesilintua, ottakaamme tilalle PDA, henkilökohtainen digitaalinen avustaja. Laite, jolla on norsun muisti ja hiiren paino.

Vaikka laitteella ei voisikaan tehdä yhtään enempää kuin perinteisellä muistikirjalla ja sen käyttö olisi vielä kallistakin, niin on sellainen silti pakko omistaa. Viimeistään siinä vaiheessa omistaminen muuttuu silkaksi ekstaasiksi, kun laitteen ottaa esille jonkun tekniikan kärrystä tipahtaneen katseen alla. Voi sitä päivitystä ja ihmettelyä. "Kaikkea sitä nykyaikana, miten se tekniikka vielä kehittyykään". Siinä sitä kelpaa paistatella hetki suuren tietäjän ja kiireisen bisnesmiehen roolissa, kunnes tekniikan aiheuttama ensi-innostus kuluu pois ja pääsette takaisin tylsään asiaan. Mutta se tunne! Se kaikkivoipa tunne siitä, että on erilainen! Elää hetkessä ja reunalla. Sitä varten nämä laitteet on luotu, kaikki muu on selittelyä.

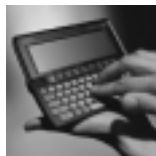
Passivoijat

Kun haluamme eroon kulutuksen ja kerskailun yhteiskunnasta, laitamme tulpat korviin ja täytämme tajuntamme erilaisella hälyllä, joka peittää lähimmäisten aiheuttaman ikävän taustakohinan.

Uusinta uutta passivoijissa ovat aktiiviset passivoijat, kuten vastamelukuulokkeet, jotka poistavat häiritseviä ääniä itse itseään ohjaten. Mikä olisikaan mieluisampaa, kuin sukeltaa valkoiseen kohinaan ja unohtuu katala maailma pari kertaa viikossa. Napit vain korvaan ja menoksi! Tällainen käsittely olisi omiaan virkeyttämään ihmisiä ja saattamaan heidät yhä tuottavimmiksi muuna aikana.

Dokumentoijat

Ihmisillä on nähtävästi synnynnäinen tarve tuottaa omasta ja läheistensä elämästä dokumentaatiota sukulaisten ja muiden höynien katseltavaksi. Helpon tämän käy ottamalla valokuvia ja sitten jälkepäin muistelemalla, mitä oltiin missäkin kohtaa tekemässä. Suurin osa kuvista on tosin seläisiä, että niiden taiteellinen ja informatiivinen arvo

on melkein pä negatiivinen. Erityisesti, jos kyse on Tietokillan excukuvista. Turhaa tällaisista kuvista on itseään kipeäksi maksaa. Siksi olisi kiva, jos kuvia voisi napsia oman mielen mukaan ja niistä voisi pitää vain kaikkein parhaimmat tallessa.

Digitaalikamerat tarjoavat tähän hyvät mahdollisuudet. Valitettavasti laatu ei vielä riitä kaikkein krantuimmalle näppäilijälle, mutta webbiin kelpavia kuvia nykyisillä laitteilla jo näpsii. Osa laitteista osaa lähettää kuvia myös puheliniuhaa pitkin, joten ne voi postittaa tutuille. Nyt vain kaikki laittamaan Kanarian-matkakuvat webbiin, hop!

Näpertelijät

Kun on tylsää, niin käsille olisi kiva saada tekemistä. Tämän ovan havainneet myös alati kärkkäät markkinamiehet ja lanseeranneet mitä erilaisimpia ajan-tappovälineitä ihmisten saataville. Kaikki alkoi sangen viattomista videopelikleoneista, jotka upotettiin pieniin kuoriin ja myytiin kovaan hintaan esteineille R-kioskilta.

Kehitys on johtanut pelien salakavalaan upotamiseen mitä erilaisimpiin kuoriin ja nykyään voi kiireinenkin bisnesmies rentoutua hetken pelamalla pasianssia PDA:nsa näytöllä odotellessaan lentoaan jossakin keskeisen Euroopan vilkkaalla kentällä.

Yhteen vetoa

Jos laitteiden lisäarvoa alkaa miettimään puhtaasti rahalliselta kannalta, niin ne kannattaisi jättää ostamatta. Kännykstä voi olla nykyään sen verran hyötyäkin, että sen osto voisi kannattaakin. Muut laitteet ovat edelleen valitettavan leluja ja niiden suurin funktio onkin brassailussa ja kaverien kauteelliseksi tekemisessä. Mihin ne sinänsä kelpaavat oikein hyvin.

Nyt vain kaikki kiltalaiset opintotukia ja -lainoja tuhlaamaan lähimpään tilpehööriliikkeeseen ja sitten kiltahuoneelle vertailemaan, kenellä on viilein vehje ja mitä sillä voi tehdä. Lupaamalla paikalle omine kilkeineni ja puolustaa laitteiteni huimaa paremmuutta katkeraan loppuun saakka...

Janne Kalliola

Tietotekniikan talo

Antautuu päärakennukselle osoitteessa Konemiehentie 2

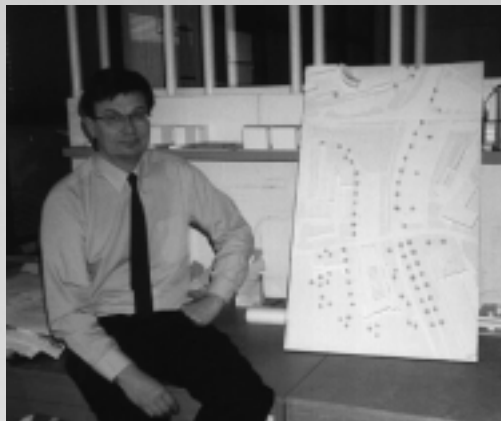
Astuessani sisään Helsingin Vallilassa sijaitsevaan arkkitehtitoimistoon Brunov & Maunula kuvittelin näkeväni isoja piirustuspöytiä, joiden äärellä suippopartaiset nuoret miehet ja kirkkaanpunahiuksiset kettutyöt polttavat hermostuksissaan tupakkaa, käyttävät valtavia viivottimia ja tussikyniä ja visioivat rakennusurakoitsijaa kauhastuttavia luonnoksia. Pettymykseksi entisessä pienteollisuustalossa olikin normaalin näköinen avokonttori, jossa valtavien mappirivistöjen takaa vilahteli siistejä niskatukkia tuijottaen kuvaputkelle.

Juhani Maunula, arkkitehti tietotekniikkatalon takana, toivotti minut tervetulleeksi ja antoi itsensä perileppoisan miehen kuvan: asiallinen työvaatetus, miellyttävän nukuttava ääni. "Muoti ei ole pinnallista, sillä muuten se ei herättäisi kiinnostusta" arvioi Maunula. Arkkitehtuurin muoti – kuten muoti missä tahansa muullakin alalla – syntyy vanhan ja uuden jäljittelystä ja soveltamisista. Kansainväliset virtaukset leviävät alan lehdistön kautta ja yhteinen tapa ajatella kiteytyy joihinkin rakennuksiin. Muoti elää aikansa, leviää maaseudun taajamien kunnantaloihin ja taantuu uuden aallon varjoon. Arkkitehdin osalta rakennus jää elämään omaa elämään; sitä on hauska joskus tulla katsomaan ja miettimään miksiököhän tuollainenkin ratkaisu tuli aikoinaan tehtyä. "Arkkitehti on kuin lapsi, joka on muuttanut pois kotoa."

Maunula istuu Helsingin kaupunkikuvatoimikunnassa ja tuntee tämän päivän "rakennusmuodin". 1990-luvun loppua edustavat Kiasma, Sanomatalo ja Nokian rakennukset Keilaniemessä ja Ruoholahdessa. Postmoderneista tyyllilainoista ollaan siirrytty "ultramoderniin" abstraktiin suuntaan, josta monia piirteitä on nähtävillä tietotekniikkatalossakin.

Tietotekniikkatalo sai valmistuttuaan osakseen Vuoden teräsrakennus ja Kiinteistölaitoksen hyvän hankkeen maininnat. Maunulan toimistosta mukana projektiarkkitehteinä ovat olleet Laura Mattila ja Pekka Ojalampi. Uudessa talossa on käynyt jo ministeritason vieraita, siellä on pidetty killan vuosijuhlien kokkareita ja saunakabinetti kerää vaikuttajia, minkä lisäksi talossa työskentelee ja opiskelee satoja ihmisiä päivittäin. Maunula vertaa taloa prosessoriin, jossa käy jatkuvasti kiihas kuhina, mutta asiat hoituvat törmäyksistä huolimatta.

Maunula valittaa, että valtion hintaraameilla tyylyttelylle ei jätetä sijaa. 1960-luvulla rakennetun

Talon arkkitehti Juhani Maunula talon pienoismallin kanssa.

päärakennuksen lattia on arvokasta kiveä, jonka käytöstä nykyään voi vain uneksia. Kaavoittajan vaatimuksesta talossa tuli käyttää punatiiltä. Abstraktiutta tuo ikkunoiden asettelussa sattumanvarainen rytmi, jota vielä rikotaan muutamilla ikkunapelleillä. Suunnitelmista säästettiin muun muassa karsimalla lasi-ikkunoita käytävien huoneista, pienentämällä kattoikkunoita ja käyttämällä terästä lasikaiteiden sijasta. Betonilattia sen sijaan oli arkkitehtooninen valinta jo alusta alkaen. Sen toteutus vain ei ehkä ollut paras mahdollinen.

Tietotekniikkatalo vastaa pitkälti Maunulan käsitystä unelmien tiedetalosta. Haluttiin välttää pää- tai sähkölafkan tyyppiset käytävämallit ja suunniteltiin perinteinen, klassinen talotyyppi, jossa yhteinen keskusaula tuo yhteisöllisyyttä. Samanlaisesta virittytymisestä Maunula antaa esimerkiksi Stockmannin tavaratalon, jossa asiakkaan on helppo orientoitua tapaamaan ihmisiä ja tekemään ostoksia. Hän olisi itse korvannut pienet tutkijahuoneet avokontto-reilla. Talon kaapelointi on rakennettu niin, että labrakäytävien väliseinät voidaan halutessa siirtää. Yhteisen hengen luominen on kiinni nyt ihmisistä – tilat ovat olemassa.

Jukka Parviainen

Haastattelu 12.3.1999

Näkymä talon portaissa.

Uusi tietotekniikan talo, kuten kaikki dramaattisen nykyarkkitehtuurin helmet tai "helmet", on herättänyt voimakkaita tunteita puoleen jos toiseenkin. Ja kukas talon paremmin tuntee kuin sen asukkaat?

Alkorytmi kiersi kysymässä Otaniemen Kiasman natiiveilta, talossa työskenteleviltä ihmisiltä kommentteja uudenrapeasta työpaikastaan.

Kysyimme

1. Kuinka kauan on työpaikkasi sijainnut Tietotekniikan talossa?
2. Mikä oli ensivaikutelmasi talosta?
3. Mitä hyvää ja toisaalta huonoa talossa on?
4. Entäs mielipiteesi talon estetiikasta, ulkoisesta kauneudesta?
5. Ruotsinlaiva, ostoskeskus vai Kiasma?

Henrik Asplund

Niksulan ylläpito, huone B217

1. Loka-marraskuulta saakka
 2. Kylmä, kolkko vieraan muukalaisrodun rakentama. Minulla on taloon liittyvä painajainenkin. Tunnen putoavani 3. kerroksen parvekkeelta ja viimeinen ääni, jonka kuulen ennen iskeytymistäni lattiaan, on hampaiden kirskahdus betoniin.
 3. Parvilta voi heitellä epämääräisiä esineitä kahvilassa istuvien niskaan... talo on viehättävän valoisa.
- Kun katon multimediastreamin (ts. vuoto) vak-
sit jo onnistuneesti pelastivat bit bucketiin, voisi
moittia Niksulan ylläpidon viemäriä, jonka rikki-
näinen vesilukko haisi kuin rankkitynnyri. Myös
sisäpihalle päin olevia ikkunoita ei saa auki. Kesällä
tulee ylläpidosta sauna.
4. Postmodernin pirstoutuneen yhteiskunnan
näennäisesteettinen valas kuivalla maalla (lausumis-

Ruokala lintuperspektiivissä.

Talo Otaniementien ja Konemiehentien kulmasta

harjoituksia, osa I Alkorytmin kielenhuollon kirje-
kurssista – toim.huom.)

5. Sekasikiö näistä, kaikkien lisääntymiskyvytön
degeneroitunut jälkeläinen.

Anja Pöyry

Sodexhon keittiöhenkilökunta Tik-talolla

1. 3 viikkoa
2. Talo on yksinkertaistettu, siisti.
3. -
4. Ei ole minun mieleni mukainen kaunis; liian kylmä.
5. Kiasma. En ole siellä käynyt, mutta voisin kuvitella näin olevan.

Iikka Olli

Tik-opintoneuvoja, C210

1. Loka/marraskuun vaihteesta, kun osasto
muutti.
 2. Upea aula, kiva katsella alas ylemmistä kerrok-
sista.
- Alussa oli mutkia
matkassa: opintoneuvo-
lan huone oli alunperin
suunniteltu kanslian
kahvihuoneeksi, kunnes
joku huomasi, ettei
opintoneuvolalle ollut
varattu tilaa.

3. Talo on uusi, avara,
valoisan oloinen; pää-
lafkaalla oli aina sama
käytävä, joka aamu. Nyt
on oma talo, ei enää tun-
nu, että on muiden
jaloissa

Toisaalta, luentosalit-
tilaa on ihan liian vähän
(2 salia, joista toinen
klaustrofobiaa aiheut-

Näkymä aulasta ulos.

tava, ja 2 harjoitussalia), ja tehtävät ovat hajallaan; on suurta epä tietoisuutta siitä, kuka vastaa mistäkin. Päälafkalla oli guruna päävahtimestari, joka tiesi ainakin jonkun joka tietää, jos tuli vaikea kysymys.

Alussa puuttui ilmoitustauluja ja kaikkea muuta pientä. Sellaista jonka puuttumista ei havaitse ennenkuin sitä tarvitsee. Vihreitä nypylälattioita ovat kiroilleet sekä keittiöhenkilökunta että siivoajat. Kärryjen työntämisestä tulee jumalaton räminä.

Sivukäytävät menevät epäloogisesti lukkoon jo kello 16, ja käytävillä on mm. harjoitussaleja... muut kuin labran henkilökunta ei pääse labroihin, edes palauttamaan harkkatöitä.

4. Selvästi arkkitehdin suunnittelema, ulkoisesti siisti. Hienon näköinen, toiminta niin ja näin. Mutta kyse on kenties enemmän omien rutiinien muuttamisesta aiheutuneesta sekaannuksesta. Parin vuoden päästä ei enää huomaakaan niitä pikku ärsytyksiä.

5. Ruotsinlaiva... mutta asiasta on niin paljon keskusteltu, että nimike tulee siksi ensimmäisenä mieleen.

Susanna Lampola

Tik-talon kirjastonhoitaja

1. Tietotekniikan talolla marraskuun alusta alkaen. Kirjasto muutti viimeisenä.

2. Hieno, avara, valoisa... kunnes tajusin, että kirjasto on avoin, ympärillä pelkkää lasiseinää. Visuaalisesti hyvä tila.

3. Aulatila kirjastolle sinänsä hyvä, keskeinen paikka, ja talon ulkoasussa on mukavia ratkaisuja. Tiiliseinä on kaunis.

Kirjasto kuvattuna toisesta kerroksesta.

Puukuja keskellä taloa.

Kirjaston tila on täysin epäsopeva kirjastolle: ruokalan melu häiritsee, kuten myös parvilla kulkevat ihmiset. Jokainen kännykänäänäni, siivoukoneen humina ja kahvitustilaisuus ruokalassa kuuluvat kirjastoon. Täysin epäonnistunut äänieristyksen kannalta.

Kirjastolle ei ollut alunperin suunniteltu työtiloja, paitsi lainaustiskin takana oleva lasikoppi. Eihän

akvaariossa voi töitä tehdä: ihmiset tarkkailivat mitä kirjoittelin, puhelimesta ei voinut puhua rauhassa, ihmiset puhuivat suoraan lasiseinän läpi. Pää ei kestänyt. Nykyisin toimisto sijaitsee siinä taemmassa sarkofagissa, jonka alunperin piti olla tutkijankammioita.

Suunnittelu oli edennyt liian pitkälle ennenkuin kysyttiin mielipiteitä käyttäjiltä, toisin sanoen kirjastot tuntevilta tahoilta. Hyllyjen paikat oli jo päätetty sähköjohtojen takia etukäteen.

4. Turhan kalsea, liikaa metallinharmaata. Luonnonvalo kattoikkunoista auttaa hieman, mutta kalterit parvilla (siis kaiteet, toim. huom.) luovat kolkon vaikutelman. Pitäisi olla enemmän inhimillistä lämpöä, nyt vain vahvistaa mielikuvaa kylmistä teknokraatti-insinööreistä.

5. Ei Kiasma, missään nimessä. Ostoskeskus; levoton, meluisa. Vain taustamuzak puuttuu.

Summa summarum

Talo jakaa mielipiteet. Kaikki kehuivat valoisuutta ja avaruutta, ja onhan se totta, että Konemiehentiin kolossi suorastaan tuhlailee pystysuoraa tilaa. Päärakennuksen käytävillä lyhyehkö koripalloilija olisi pessyt ovenkamanoina jenkkiäsiilillään.

Toisaalta, suunnittelun puutteita löytyi ilman suurempaa pohtimista. Arkkitehdin visio oli välillä ajanut käytännöllisyyden ohii turhankin tuhoisalla tankilla. Ovathan metallilevyistä tehdyt seinät kauriita, mutta tarvitaan hullunrohkea siivoaja tai hämähäkkimies, jotta salien herkat sivuseinät saataisiin kokonaan pyyhittyä.

Mutta on talo. Viimeinkin.

Koulussa on käytävä, ruokalassa on syötävä...

Katja Kuusikumpu

Otaniemi on astumassa vahvasti betonin ja teräksen maailmaan. Tietotekniikan talo on tässä muutoksessa suurena suunnannäyttäjänä ja saanee vain vahvistusta, kunhan Innopoli II:ta letataan rakentamaan Jetin tilalle Kehän varteen.

Mikä tekee teräksen ja betonin liitosta niin seksikkään, että siitä rakennetaan suuria muistomerkkejä Helsingin ja Espoon rannat täyteen? Onko kyse siitä yksinkertaisesta fyysisestä seikasta, että teräksellä ja betonilla on sama lämpölaajenemiskerroin? Vai siitä, että betoni antaa tukevuutta ja teräs ilma- vuutta, molemmat yhdellä iskulla samaan rakennukseen? Vai jopa siitä, että tällainen rakentaminen nyt sattuu olemaan muotia?

Tietotekniikan talon kaltaisia betonitettuja teräskuutioita, joissa kiiltävä metalli kilpailee ihmisen huomiosta välkehtivän lasin kanssa, on rakennettu vasta viimeinen vuosikymmen. Siitä huolimatta niitä on ilmestynyt katukuvaan pilvin pimein. Nokian talot Keilaniemessä ja Ruoholahdessa, Sanoman uusi talo keskustassa, HYKS:n kirjasto Meilahdessa ovat vain häviävän pieni, mutta näkyvä osa arkkitehtuurin uusinta suuntausta.

Innopoli

Otaniemen kehityksen alkoi Innopoli, jonka harmaa-punainen silhuetti on halkonut terävällä kärjellään pohjatuulta jo vuodesta 1991.

Innopoli sopii jotenkin hassulta tavalla Otaniemeen, vaikka se poikkeaa melkoisesti kaikista muista alueen rakennuksista. Se on yhtäaikaan niin kylmä ja tekninen kuin lämmin ja ihmis-

Innopolin portaikko kobottaa kävelijän kofti reaktorin huippua.

läheinen. Teräksen ja lasin kanssa kilpailevat puu ja punatiili. Pyöreät muodot rikkovat teräviä ja toisinpäin. Tekniikka on talolle silti kuin loputon pohjavire, muodostaahan jo talon keskellä oleva lasikupoli selkeän reaktorin laatikoiden keskelle jakaen voimaansa ja energiaansa talossa työskenteleville tulevaisuuden tekijöille.

Minä näen!

Tietotekniikan talo lisää yhden uuden ja jännittävän elementin taloihin: valon. Valo saa metallin kiiltämään ja lasit elämään, kylmän betonin lämpimäksi ja varjot tanssimaan talon pienissä yksityiskohdissa. Päärakennuksen kalpea amfin

kylkeä valaiseva kylmä valo on kuin toiselta planeetalta, kun sitä verrataan tietotekniikan talon lämpimän oransseihin sävyihin. Talo on mielestäni kauneimmillaan talvi-iltoina, jolloin valkea lumi ja punainen tiili käyvät ratkeamattomaan taistoonsa kauneudesta, lämpimän valon ja muutaman hassun ohikulkijan todistaessa tapahtumaa.

Valo voi peittää tai korostaa, kuinka vain halutaan. Yksi kauneimmista arkkitehtonisista asioista on kaunis pieni yksityiskohta, jota korostetaan aistikkaasti valolla. Siinä voi jokainen miettiä, kuinka kauan suunnittelija on uhrannut aikaa juuri tuon kohdan viimeistelyyn ja miksi se on juuri siinä. Valitettavasti teekkari joutuu poistumaan Otaniemen kehdosta ja katselemaan vanhoja taloja Helsingin keskustassa, mikäli tekee mieli nähdä yksityiskohtia. Tämä tarkoittaa valitettavasti sitä, että matkalla pitää katsella Lauttasaaren ja monen muun matalaotsaista arkkitehtuuria.

Yksityiskokonaisuudet

Teräsbetoniarkkitehtuuri on viimeinkin palauttanut yksityiskohdat katukuvaan. Poissa ovat pelkät ikävät laatikot, tilalla ovat erilaiset modernit lasierkerit, antennit ja tangot, värien railakas yhdistely ja pienillä asioilla leikkiminen. Kehitys on kuitenkin mennyt eteenpäin ja romantiikkaan ei ole paluuta. Talojen tulee olla funktionaalisia, koristeiden dynaamisia, ihmisen pyrkiä eteenpäin kohti viimeistä taistoa ja voittoa. Kelpaa näissä kammioida tehdä tulevaisuutta.

Innopolin piikki balkoo tuulta talon puolesta.

Janne Kalliola

896328 © Datex-Ohmeda Division, Instrumentarium Corp.

Working for Life

Datex-Ohmeda is a world leading supplier of anesthesia and critical care equipment and systems for healthcare professionals worldwide.

Datex-Ohmeda is a division of Instrumentarium Corporation, a Finnish healthcare company that was established in 1900.

We operate globally, in close cooperation with our local partners. Together, we offer solutions that help doctors and nurses to provide safe and high quality care.

We are committed to serving our customers around the world, and giving them the best available tools to help them in their challenging daily work.

Our products have made history, and will help to shape the future.

Present in over 100 countries worldwide
www.datex-ohmeda.com

Sula asfaltti kiiltää katulamppujen loisteessa. Valo luo vaaleista suorakaiteista taide-teen Kiasman himmeäläisiseen seinään. Yksinäisen torven surumielinen sävel kaikuu yössä. Oletteko huomanneet kuinka kaunis Helsinki on yöllä?

Nyt kun Lasipalatsi on palautettu alkuperäiseen asuunsa tai ainakin mahdollisimman lähelle sitä, saattaa Helsingin keskustassa aistia jotain 30-luvun tunnelmasta. Kaupungin sydän sykki kiihkeänä jazzin tahtiin. Uudet keksinnöt ja koneet lupasivat uuden ajan alkua ja monet vuosisadan alun taiteilijat innostuivat tekniikan kehityksestä.

Nykyisen linja-autoaseman aluetta kutsuttiin Kampin malmiksi. Malmi tarkoittaa aluetta, joka on jäänyt kaupunkisuunnittelussa huomiotta. Kampin malmi olikin ollut monessa erilaisessa käytössä, mm. tykistön harjoitusammunta-alueena. Niinpä 1830-luvun alkupuolella venäläinen armeija rakennutti alueelle kasarmin.

Kasarmi tuhoutui pahoin vuoden 1918 sisällissodassa. Alueelle ei kuitenkaan tehty mitään, vaan rauniot jäivät häiritsemään kaupunkikuvaa pariksi kymmeneksi vuodeksi. Vain keittiörakennus jäi ehjäksi ja se toimii nykyään linja-autoasemana.

Linja-autoasemalle kaupunki myös antoi tontin saatuaan sen haltuunsa vuonna 1934. Ratkaisua ei kuitenkaan oltu tarkoitettu pysyväksi. Kun SOK ja Valio vuokrasivat vuonna 1936 kaupungilta tontin rakennuttaakseen sille liiketalon, sovittiin vuokraajaksi kymmenen vuotta. Ajatuksena oli, että siihen mennessä olisi löydetty arvokkaalle tontille parempi käyttö. Tai kuten sen aikainen ylipormestari Tulenheimo totesi: ”Kymmenen vuoden kuluttua kaupungin johdossa voi olla viisaampia miehiä, jotka tietävät, mitä tälle tontille sitten on parasta tehdä.” Olihan viereisestä Heikin-kadusta vuosisadan alkupuolis-kolla rakennettu leveä mannermainen bulevardi, modernia eurooppalaista kaupunkikuvaa luova nähtävyys, jossa oli tilaa autojen, raitiovaunujen ja jalankulkijoiden liikkua.

Lasipalatsi rakennettiin nopeasti puolessa vuodessa ja niinpä avajaisia päästiin viettämään

Lasipalatsin valomainokset vanhaan byyvään aikaan.

vuonna 1937. Taloon tuli parinkymmenen liikehuoneiston lisäksi elokuvateatteri Bio Rex ja 700 hengen ravintola. Molemmat olivat suomalaisen mittapuun mukaan varsin suuria ja niin Helsingin keskustaan oli syntynyt ajan hengen mukainen huvittelukeskus.

Lasipalatsi edusti tyyliltään funktionalismia eli funkkista, joka oli uutta 1930-luvulla. Arkkitehtuurissa pyrittiin tarkoituksenmukaisuuteen. Tasa-arvoa ja tekniikkaa ihannoitiin. Myös valo, ilma ja aurinko olivat arvostettuja. Tämä näkyy selvästi arkkitehtuurissa. Ikkunat ovat suuria, värit ovat vaaleita, käytetään paljon suuria valkoisia pintoja ja yksinkertaisia muotoja. Inspiraation lähteenä toimivat tekniset uutuudet: autot ja lentokoneet. Niinpä kromin ja metallin kiilto levisi myös huonekaluihin ja rakennusten yksityiskohtiin.

Lasipalatsi on tyylipuhdas funkkisrakennus. Ulkoseinät ovat puhtaan valkoisia, väriläiskinä punaiset ja vihreät markiisit. Ikkunat ovat suuria ja muodot ovat yksinkertaisia pyöreitä ja kaarevia. Pinnat ovat suoria. Oman lisänsä ulkonäköön toi valotekniikan kehityksen viimeisin tulos, neonmainokset. Ne saivat rakennuksen muuttumaan illalla lamppujen syttyessä todelliseksi palatsiksi.

Kun katselee vanhoja valokuvia Lasipalatsista, tulee mieleen, ettei entisöinnissä millään voida päästä aluperäiseen asuun. Valokuvien neonmainosten nimet ovat ajat sitten kadonneet historian hämärään. Ja niitä muutamia jäljelläolevia on vaikeaa kuvitella Helsingin keskustan liikehuoneistoon. Talon eteläkulmassa sijainnut Varu-

Sisätilat jatkavat loogisella funkkiksen linjalla.

bodenin siirtomaatavara-kauppa lienee ollut 1930-luvulla varsin merkittävä ostospaikka. Samoihin tiloihin ei kuitenkaan saisi nykyistä automarketin mittoihin paisunutta vähittäistavara-kauppa mahtumaan.

Onkin varmasti oikea ratkaisu, että Lasipalatsista päätettiin tehdä nykyaikainen elokuva- ja mediakeskus. Siinä mielessä ratkaisu ei ollut kovinkaan ihmeellinen, että ennen remonttia

Lasipalatsissa toimi jo osa sen nykyisistä asukkaista: Kirjakaupeli ja Jyrkin toimitus. Nämä tuskin kuitenkaan haaveilivat muuttaessaan mediakeskuksista, vaan löysivät halpaa toimitilaa aivan kaupungin ydinkeskuksesta.

Lasipalatsista onkin palannut alkuperäiseen "loistonsa". Sieltä löytyy pari mukavaa kahvilaa ja

Ravintolan palmuhuone – saneeratussa Lasipalatsissa

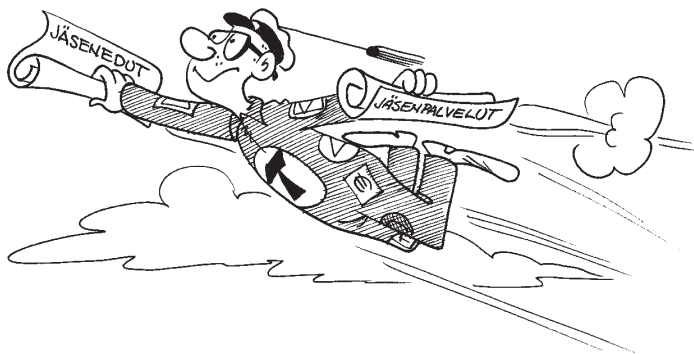

Talo päivänvalossa.

hyvä ravintola. Kirjakaupelissa voi verkkosurffailun lisäksi lukea varsin kattavaa valikoimaa tietokonelehtiä ja -kirjallisuutta sekä sarjakuvia. Bio Rex tarjoaa mielenkiintoisia valtavirrasta poikkeavia elokuvia. Löytyyhän sen taustalta samat henkilöt kun Rakkautta & Anarkiaa -elokuvafestivaalinkin. Katutasolta löytyy myös näyttelytila, jossa esiteltiin 28.3. asti Lasipalatsin historiaa, mutta myös kevään muut näyttelyt vaikuttivat kiinnostavilta. Eikä pidä unohtaa Linux-distributioiden ostopaikkana tunnettua Dataclubia.

Juha Autero

Kaikki tiet vievät...

KANNATTA olla TEKin jäsen!

TEK tarjoaa teekkereille mm.:

- jäsenetulehtiä
- tietoa palkoista, työsuhteen ehdoista ja työsopimuksen solmimisesta
- DI-Pörssin palveluja
- lakimiespalvelua
- opasmateriaalia, mm. julkaisut Taitavasti töihin ja Teekkarin työkirja - Yritystieto 1999
- työttömyysvakuutuksen
- muita edullisia vakuutuksia

TEKNIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

Katso tarkemmin: www.tek.fi

Hautumaalta... Teekkarispeksi 1999: FrankEinstein

Puhdistettu meikkisieni kuivuu kylpyhuoneessa; kermasta, suklaasta ja hiestä likaiset roolivaatteet odottavat matkalaukussa pesuvuoroaan. Viisi esitystä takana, kuusi yhä edessäpäin. Teekkarispeksi on vauhdissa. Neiti näyttelijä raivaa väkisin kalenteriinsa aikaa ollakseen hetkisen neiti toimittaja, jotta tietokiltauksien saisivat osansa speksin syvimmästä olemuksesta.

Jo I 600 (tilanne 23.3.) maksanutta katsojia on viettänyt iltaa 10-vuotisjuhlaspeksin FrankEinsteinin parissa – ja monta sataa muuta on lippunsa tuleviin näytöksiin lunastanut. Poikkeuksellisesti teekkariperformanssi sai tänä vuonna ensi-iltansa kiertueella, Oulun kaupunginteatterissa. Oulussa saadun lämpimän vastaanoton rohkaisemana seurue jatkoi työtään Tapiolan kulttuurikeskuksessa kolmen päivän ajan.

Tarina rakentuu tutun Frankensteinin hirviö-teeman ympärille: hullu tiedemies palaa halusta luoda elämää. Kotijoukot, kalmiston kummajaiset ja enemmän tai vähemmän satunnaiset matkailijat – agenteista onnenonkijoihin – pääsevät työntämään sormensa tai muita ulokkeitaan proffan rattaisiin ennenkuin paha saa palkkansa ja hyvät toisensa.

Niille, jotka eivät speksiä vielä tunne, kerrottakoon hieman puuhan luonteesta: lähinnä teekkarista koostuva lauma kasaa syksyn ja talven aikana näytelmän, yleensä farssin, kabareen ja musikaalin rajoilla heiluvan koko illan viihdepaketin, jota muut teekkarit ja ökkimönkiäiset sitten saapuvat muokkaamaan mieleisekseen yleisön ominaisuudessa. Monimutkaista? Ei lainkaan. Yleisön velvollisuus on osallistua speksin etenemiseen ja näyttelijöiden esittämiseen nokkelilla ja osuvilla huudahduksilla, ohjaten siten esitystä mieleiseensä suuntaan.

Turkulaisittain! Enemmän tunnetta! Uudestaan! Kiuruveteläisittäin! Tango! Omstart! Takki pois! Tuskaisemmin! Hilpeämmin! Heitä ylemmäs! Lisää liikennemerkkejä!

Yleisön vaikutuksesta esityksen kesto vaihtelee puolella tunnillakin, ja esityksen hauskuus kasvaa vähintään $O(n \log n)$ yleisön osallistumisen kautta. "Harvoin olen nauranut niin makeasti teatterissa," tunnusti päätoimittaja Kalliolakkin sähköisessä mediassa.

Tämän vuoden tavamerkiksi muodostuneen yleisön ehdoton lempilapsi Igor, kalju kyttyräselkä,

josta Jukka Aho on elävöittänyt (ainakin toimittajan kokemuspohjalta tarkasteltuna) Teekkarispeksin lähihistorian hauskimman hahmon. Jukka on erityisen loistava tilanneherkkyytensä ansioista. Ja on meillä muillakin hetkemme. Kun kollega innostuu improvisoimaan ylettömän koomisia omstartteja, on siinä muilla näyttelijöillä hymyssä imemistä. On siellä kerran jos toisenkin ruvennut allekirjoittaneenkin pokka pettämään – mutta siitä vasta tunnistaakin todellisen improvisaation, kun bändistä kaikkia röhönauru ja lavallaolijat tärisyvät yrittäessään estää hysteristä naurunremakkaa nousemasta näyttämölle. Jokainen esitys on erilainen, kaikkeen ei voi varautua etukäteen, eikä saa edes yrittää. Näyttelijöiden valintakriteerinä on perusilmaisun lisäksi nimenomaan improvisointikyky – siihen meitä syksyllä on koulutettu.

Tämä vuosi on tähtihetkiä myös alapäähuumorin näkökulmasta – tekijöiden yllätykseksi yleisö nauraa makeasti ohjaajamme Misa Nirhamon huolellisesti sijoitteleuille 'mauttomuuksille'. Mutta Kotikadusta tuttu Misahan onkin koko tiimin ainoa ammattilainen. Speksiä on luotettavien lähteiden mukaan ollut tänä vuonna tekemässä noin 70 ihmistä; lavasteet, puvut, ääniefektit, käsiohjelma – työarkaa on riittänyt. Kaikki tehdään itse kun ei sponsorivarat ovat rajalliset – opiskelijatyylisiin siis.

Jollet ole vielä nähnyt tätä Otaniemen teatteritaiteen ainoaa ja kauneinta helmeä, aloita lippumetsästyksesi heti – paikkoja on valitettavan rajallisesti. Ja olit sitten nähnyt shown tai et, mietihän hetki jos lähtisit mukaan speksintekoon ensi syksynä. Speksiperheeseen ovat kaikki työtä pelkäämättömät, avoimet sielut tervetulleita. Rekrytointikampanja nostaa purjeet taas ensi syksynä. Skrb!

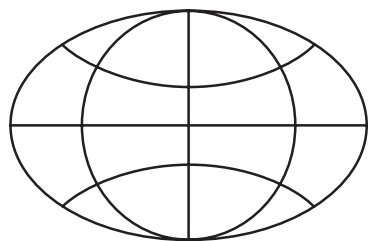
Satu Virtanen

Lisää speksiä

<http://www.tky.but.fi/~speksi/> — Speksin kotisivut – historiaa, kurranttia tietoa, ja muuta vänkää. Myös lipunvarausjärjestelmä pääkaupunkiseudun esityksiin.

<http://www.tky.but.fi/~speksi/sekalaista/sanasto.html> — Repäisevän hilpeä sanasto, joka auttaa kadunmiestä ymmärtämään speksiläisiä.

ÄPYINTERNATIONAL
NATION•TO•NATION

*Kuvassa näemme,
kuinka Pertti myy äitinsä
Fiksummat tekevät vappurahansa
myymällä Äpyä*

ICL

*siellä, minne
maailma on
menossa*

Näe tulevaisuutesi.

Poikkea selvännäkijän sijasta sivuilla www.icl.fi Halutessasi ne kertovat kohtalosi.